

Botsing

6-12-1997

Doodgaan overkomt je maar eenmaal in het leven. Meestal word je oud, ziek en dan gaat het licht uit. Dat geldt ook voor de bevolking van Papoea Nieuw Guinea, maar gemiddeld gaat voor hen het licht dertig jaar eerder uit.

Zoals in de meeste ontwikkelingslanden sterven veel mensen hier aan relatief eenvoudig te behandelen ziektes zoals malaria en tbc. Dat er jaarlijks nog zoveel mensen aan zulke ziektes sterven, is op zijn zachtst gezegd een beetje merkwaardig.

Er gaan hier echter ook mensen dood door een auto-ongeluk. Niet alleen door een onhandige manoeuvre waardoor ze in een ravijn storten of tegen een boom oprijden, maar door een krankzinnige menigte die na een aanrijding een van de partijen doodslaat. Dat

WILDVREEMD

staat wel eens in de krant — *Mob killed driver* — en ik had me voorgenomen nooit een aanrijding te maken.

We woonden nog niet zo lang in Lae toen ik naar de kapper moest. Ik had de auto half op de stoep geparkeerd, maar was bij het verkeerde winkelblok. Toen ik weer weg wilde rijden, stopte er een auto achter mij, maar ik reed al achteruit. Een aanrijding was het gevolg en ik hoorde het onzalige geluid van krakend blik. Het duurde even voordat ik wist wat ik hoorde. Ik keek in de zijspiegel, zette de motor af en stapte uit. De bijrijder van de aangereden auto stapte ook uit. Het was een gezette jongeman met veel spieren, een echt spierbonkje. Hij zag, hoe zal ik het zeggen, wit-

heet of misschien zelfs wel kokend. Dat had ik direct door. Hij begon overstaanbaar tegen me te schreeuwen, merkte dat ik het niet helemaal begreep, en gaf toen ter bevestiging van zijn woede een flinke lel in mijn gezicht. Dat kwam wat onverwachts, maar gelukkig verloor ik daarbij niet mijn bril noch mijn verstand. Eenmaal weer op de been probeerde ik hem te vertellen dat het me speet en dat er toch verzekeringen zijn. Maar het hielp niets, zijn gezicht was inmiddels vuurrood en het leek erop dat hij mij wilde wurgen.

Er had zich een grote groep mensen om ons heen verzameld die zich er allemaal mee gingen bemoeien. Het leek een grote vechtpartij te worden tussen de voor- en tegenstanders van het spierbonkje en ik had het idee dat de meesten aan mijn kant stonden. Dat was misschien wel helemaal niet zo. De chauffeur van het spierbonkje stapte toen ook eindelijk uit en ook hem vertelde ik van spijt en verzekeringen. Hij luisterde met een half oor en bleek docent aan dezelfde universiteit te zijn. Dat leek de lucht te klaren.

Maar niet voor de omstanders die genoegdoening wilden zien. Verschillende mensen begonnen toen op mij in te praten dat ik het spierbonkje voor het gerecht moest slepen en anderen wilden hem ter plekke lynchen. Toen startte de chauffeur de auto en het spierbonkje stapte snel in. Ze werden achtervolgd door de menigte en werden een stukje verder door de inmiddels gewaarschuwde politie tot stoppen gemaand. Bonkje werd meegenomen, en ik ben naar de kapper gegaan.

Die middag stopte de door mij aangereden auto voor ons huis en bonkje met chauffeur stapte uit. Er volgde een ingewikkeld verhaal over spijt en opvliegerigheid. Hij gaf met zijn linkerhand een hand want met rechts had hij geslagen dus dat telt niet, vertelde hij. Ook wilde hij me wel een beetje omhelzen, maar dat vond ik niet zo'n goed idee. Ik heb gezegd dat ze de rekening maar moeten sturen. Later heb ik gehoord dat het spierbonkje natuurkunde studeert en de chauffeur bij de vakgroep bouwkunde doceert. Soms kom ik ze nog wel eens op de universiteitscampus tegen. Ik hou dan nog altijd even mijn hart vast. En mijn bril.

ALFRED HARTEMINK